

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: P. T. H.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené Mgr. Patrikem Bauerem, advokátem se sídlem v Chomutově, nám. 1. máje č. p. 97, PSČ 430 01, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, ul. Budějovická č. p. 1387/7, PSČ 140 96, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 22. 12. 2010, č. j. 10861-2/2010-200100-21,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí původního žalovaného Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 22. 12. 2010, č. j. 10861-2/2010-200100-21, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Most (dále jen „celní úřad“) ze dne 17. 9. 2010, č. j. 12975-4/2010-206500-021, o správním deliktu dle ust. § 135b odst. 1 písm. g) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), jímž žalobkyni uznal odpovědnou ze správního deliktu, neboť na daňovém území České republiky na adrese v Litvínově, ul. Podkrušnohorská č. p. 1600, PSČ 436 01, v prodejně „Tabák – Potraviny“, kterou provozuje, skladovala 80 kusů cigaret

značky Classic Blue značených moldavskou tabákovou nálepkou, dále 0,3 kg tabáku značky Golem a 0,4 kg tabáku značky Golden Virginia, jenž nebyl tabákovou nálepkou označen vůbec. Za tento správní delikt pak byla žalobkyni dle ust. § 135b odst. 4 zákona o spotřebních daních uložena sankce v podobě pokuty ve výši 50.000,-Kč a zároveň jí byla podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uložena povinnost nahradit náklady řízení stanovené paušální částkou ve výši 1.000,-Kč a podle ust. § 135d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních jí bylo uloženo propadnutí předmětných tabákových výrobků. Současně žalobkyně požadovala, aby jí byla přiznána náhrada nákladů za předmětné soudní řízení.

Na tomto místě soud podotýká, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o celní správě“), na základě něhož byla zrušena všechna celní ředitelství, včetně Celního ředitelství Ústí nad Labem. Podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 2, § 4 odst. 1 písm. a) a ust. § 82 odst. 2 zákona o celní správě od 1. 1. 2013 přešla působnost z Celního ředitelství Ústí nad Labem na Generální ředitelství cel, které se tak bez dalšího stalo žalovaným.

V žalobě právní zástupce žalobkyně uvedl, že nesouhlasí s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí, když žalovaná strana nevzala v potaz okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, dále nezohlednila pravý status zboží, neboť zboží bylo určeno pro osobní spotřebu, dále když nalezené množství zboží ani nedosahuje minimální kvantitativní hranice vybraných výrobků, u kterých se prokazuje zdanění, a když uložena sankce je zcela nepřiměřená s ohledem na nepatrné a nevýznamné množství vybraných výrobků.

V návaznosti na právě uvedené právní zástupce žalobkyně uvedl, že se neztotožňuje s tvrzením celních orgánů o tom, že protiprávní jednání žalobkyně jakožto podnikatelky bylo prokázáno, když prý zajištěné tabákové výrobky se nacházely v prodejně, a proto musela vědět, že přijímá neznačené výrobky a tyto výrobky uskladnila. S tímto závěrem celních orgánů se žalobkyně nemůže ztotožnit, jelikož přesvědčivým způsobem není odůvodněno, jakým způsobem k tomuto závěru dospěly, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobkyně neumí český jazyk, což deformuje veškeré její prohlášení uváděná do protokolu celního úřadu.

Dále právní zástupce žalobkyně uvedl, že pro účely kvalifikace protiprávního jednání ve vztahu k určení druhu správního deliktu původní žalovaný sice argumentuje typovými znaky skutkových podstat, ovšem tyto znaky, jimiž původní žalovaný vyjadřuje protiprávní jednání, odpovídají především pojmovým znakům přestupku. Právní zástupce žalobkyně má za to, že vzhledem k okolnostem jednání nebyly brány do úvahy skutečnosti týkající se požadavku určitosti, jasnosti a přesnosti skutkové podstaty posuzovaného správního deliktu. Definici pojmu skladování ve smyslu žalovanou stranou citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 – 85, totiž žalobkyně považuje za formalizovanou a ve vztahu ke způsobenému následku bez předchozího zkoumání a posouzení okolností jednání žalobkyně za ne zcela skutkově vhodnou.

Právní zástupce žalobkyně trvá na tom, že žalobkyně nepřijala zboží k obchodním účelům či jiným podnikatelským aktivitám, což především vyplývá ze skutečnosti, že předmětné zboží bylo nalezeno v igelitové tašce pod pultem, čili zcela mimo místa vyhrazená

pro nabízené a dále prodávané zboží. Žalobkyně je proto přesvědčena o tom, že takto vyčleněné zboží ani nesmělo být předmětem kontroly, jelikož se jednalo o soukromý majetek.

Vedle toho právní zástupce žalobkyně namítl, že s ohledem na úpravu zdanění vybraných výrobků dle zákona o spotřebních daních v předmětné věci definované množství zboží neodpovídá alespoň minimálnímu požadavku zákonné úpravy, a tudíž je nezpůsobilé ohrožovat fiskální zájem společnosti. Tuto skutečnost dokládá i zákonné znění ust. § 9 zákona o spotřebních daních, kdy se u minimálního množství vybraných výrobků zdanění nemusí prokazovat.

Závěrem právní zástupce žalobkyně vyjádřil přesvědčení, že uložená sankce neodpovídá smyslu a účelu sankčních ustanovení dle zákona o spotřebních daních, neboť hodnota nalezeného zboží činí cca 175,-Kč, avšak žalobkyně dostává pokutu ve výši 50.000,-Kč. Proto i kdyby žalobkyně připustila, že došlo k daňovému úniku, tak tento daňový únik sotva přesahuje 1.000,-Kč. Proto takto uložená sankce je zcela zřejmě nepřiměřená a nespravedlivá, a to i přes skutečnost, že předchozí právní úprava umožňovala uložení sankce v menší výši. S tím pak bezprostředně souvisí uplatnění požadavku dostatečné určitosti, který se vztahuje nejen na stanovení formálních znaků skutkových podstat, nýbrž i na právní úpravu trestů. Správní trest zasahuje žalobkyni velmi citlivě do jejích majetkových práv, přičemž zásada subsidiarity trestního postihu vyjadřuje požadavek omezit trestání na případy, kdy je to odůvodněno závažností a společenskou nebezpečností protiprávního jednání, kdy nedostačují jiné prostředky a nástroje.

Původní žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, neboť rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu s platnými právními předpisy a na základě dostatečně spolehlivé a objektivně zjištěného skutkového stavu, jenž je zadokumentován ve správním spise.

K věci uvedl, že k předmětnému zboží nepředložila žalobkyně žádné nabývací doklady, přičemž v protokole o ústním jednání sepsaném při kontrole je obsaženo vyjádření žalobkyně v tom smyslu, že předmětné tabákové výrobky dostala darem od kamaráda z Teplic; dále že o skutečnosti, že se takto značené cigarety nesmí na území České republiky prodávat, neví; dále že cigarety k prodeji nenabízela a měla je pro sebe. Dne 14. 9. 2010 se žalobkyně spolu se svým tlumočníkem dostavili na celní úřad, kde byla seznámena s projednávanou věcí a kde do protokolu uvedla, že předmětnou prodejnu má v pronájmu; dále že tabákové výrobky jí chtěl prodat kamarád, jehož zná pod jménem P., avšak poté co namítla, že tabákové výrobky nejsou označeny platnými tabákovými nálepkami, tak jí je tento kamarád dal zdarma a takto nabyté tabákové výrobky asi 2 týdny skladovala. Původní žalovaný má za to, že vzhledem k těmto skutečnostem a s ohledem na podnikatelskou činnost žalobkyně, jež provozuje prodejnu označenou „Tabák – Potraviny“, v níž legálně tabákové výrobky prodává, je zřejmé, že si byla vědoma skutečnosti, jaké tabákové výrobky se smí na daňovém území České republiky legálně skladovat a prodávat.

Dále původní žalovaný uvedl, že žalobkyně uvádí stejné námitky jako v odvolacím řízení a neuvádí žádné konkrétní okolnosti, které by měly svědčit v její prospěch, a proto odkazuje na svoji argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí. K tomu dodal, že žalobkyně věděla, že přijímá neznačené výrobky a přesto je v provozované prodejně uskladnila, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 14. 9. 2010, který byl sepsán

s žalobkyní za přítomnosti jí ustanoveného tlumočníka, a proto původní žalovaný nechápe argumentaci žalobkyně ohledně neznalosti českého jazyka. Oproti žalobkyni má původní žalovaný za to, že právní názor týkající se pojmu skladování vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 As 69/2007 – 85, lze vztáhnout i na projednávaný případ. Dále původní žalovaný je přesvědčen, že předmětem kontroly mohou být jakékoliv tabákové výrobky a není rozhodující, zda jsou určeny pro podnikání či se jedná o soukromý majetek, jelikož dle ust. § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních musí být veškeré tabákové výrobky až na zákonem stanovené výjimky značeny tabákovou nálepkou, a to v souladu s vyhláškou č. 467/2003 Sb., o používání tabákových nálepek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 467/2003 Sb.“). Množství zboží stanovené v ust. § 4 odst. 3 zákona o spotřebních daních přitom kvantitativně určuje, u jakého zboží nemusí být předkládány doklady dle ust. § 5 téhož zákona, jimiž se prokazuje zdanění. Neurčuje však, že by takto vymezené tabákové výrobky nemusely být značeny platnou tabákovou nálepkou.

V následně učiněné replice právní zástupce žalobkyně uvedl, že původní žalovaný se nemůže odvolávat na skutkovou okolnost, že samotný fakt přítomnosti podnikatelské činnosti v uvedeném druhu živnosti zakládá povědomost žalobkyně o legálním nakládání či manipulaci s tabákovými výrobky. Toto tvrzení při respektování základních zásad správního práva a ústavní konformity nelze podpořit relevantními důkazními prostředky. Dle právního zástupce žalobkyně se celní úřad ve svém správním uvážení nemohl řídit všemi právními a skutkovými poznatky, jelikož samotný fakt existence podnikatelské činnosti ve vztahu k nakládání s vybranými výrobky nezakládá zaviněné jednání, které v sobě obsahuje složku vědomého konání. Navíc nelze opomenout skutečnost, že z právního hlediska u daného případu abscentuje škodlivý následek resp. společenská nebezpečnost při současném ohrožení veřejného zájmu. Celní orgány při posouzení skutku jako protiprávního vycházely jen ze zákonného znění, avšak smysl a interpretaci právní úpravy opomněly. Celní orgány měly ve smyslu základních zásad správního řízení zohledňovat liberační důvody vztahující se k předmětnému jednání, kdy v dané věci množství zajištěného zboží není způsobilé ohrozit zájem společnosti způsobem, jenž předpokládá žalovaná strana. To ostatně dokládá i skutečnost, že v ust. § 4 odst. 5 zákona o spotřebních daních je pamatováno na možnost neprokazování zdanění vybraných výrobků pro osobní spotřebu v množství normativně upraveném v tomto ustanovení, kdy a contrario lze dospět k tomu, že i za předpokladu povinnosti značit vybrané výrobky k prokázání zdanění se osoba skladující vybrané výrobky pro osobní spotřebu nestává plátcem. Žalobkyně přitom v celním řízení uváděla, že se jedná o výrobky pro osobní spotřebu, přičemž původním žalovaným nelze spolehlivě prokázat pohnutku skladování za účelem prodeje resp. použití k obchodnímu účelu, jelikož zboží umístěné odděleně tak, aby nebylo způsobilé nabídky, nelze považovat za skladované neznačené vybrané výrobky podléhající přísnému režimu při posouzení, byť jen objektivní odpovědnosti za právní delikt.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 s. ř. s., bez jednání, neboť právní zástupce žalobkyně i původní žalovaný s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného

rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je z naprosto nedůvodná.

Z obsahu správního spisu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu vyplývá, že celní orgány v rámci své rozhodovací činnosti zcela správně důsledně vycházeli z výsledků kontrolního zjištění pracovníků celního úřadu, jak soud rozvede ještě níže, kteří při kontrole konané dne 15. 10. 2009 zaměřené na značení tabákových výrobků platnými tabákovými nálepkami, jež se uskutečnila v prodejně s označením „Tabák – Potraviny“ na adrese v Litvínově, ul. Podkrušnohorská č. p. 1600, kterou provozuje žalobkyně, zjistili, že pod prodejním pultem v igelitové tašce jsou skladovány výše specifikované tabákové výrobky, které nebyly značeny v souladu s ust. § 114 zákona o spotřebních daních. Průběh kontrolního zjištění je řádně zachycen v protokole o ústním jednání ze dne 15. 10. 2009, č. j. 10949/2009-206500-032, který vyhotovil celní úřad na místě kontroly a jenž bez výhrad podepsala i žalobkyně. Skutečnost, že při dotyčné kontrole v provozovně žalobkyně, byly nalezeny neznačené tabákové výrobky ve smyslu ust. § 114 odst. 4 zákona o spotřebních daních, jednoznačně vyplývá z toho, že cigarety byly označeny moldavskou tabákovou nálepkou a tabák nebyl označen tabákovou nálepkou vůbec. V ust. § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních je totiž zakotveno, že tabákové výrobky vyrobené na daňovém území České republiky, tabákové výrobky na daňové území České republiky dovezené nebo dopravené z jiného členského státu musí být značeny tabákovou nálepkou. Vzor, pravidla a umístění tabákové nálepky je pak upraveno v ust. § 2 vyhlášky č. 467/2003 Sb. A v ust. § 114 odst. 4 zákona o spotřebních daních je pak zakotveno, že tabákové výrobky značené poškozenou tabákovou nálepkou či značené jiným způsobem než je stanoveno se považují za neznačené.

Na tomto místě je třeba uvést žalobkyně v celním řízení ani posléze v řízení před soudem nezpochybňovala výše uvedená kontrolní zjištění celního úřadu z hlediska skutkového stavu, když nález neznačených tabákových výrobků ve své výše specifikované prodejně nikterak nepopírala a nezpochybňovala. Žalobkyně a žalovaná strana se v daném případě neshodly „toliko“ v tom, zda umístěním výše specifikovaných neznačených tabákových výrobků v igelitové tašce pod prodejním pultem dotyčné provozovny žalobkyně se žalobkyně dopustila správního deliktu, za který může být sankciována pokutou ve výši 50.000,-Kč, jak dle žalobkyně nesprávně dovodila a rozhodla žalovaná strana.

Pro vyhodnocení předmětného jednání, že žalobkyně z hlediska právní stránky je klíčové zjištění, které učinily celní orgány a které žalobkyně rovněž nikterak nerozporela, že žalobkyně v rozhodné době, tj. kdy byla kontrolována celním úřadem, měla status podnikající fyzické osoby a že výše specifikované neznačené tabákové výrobky byly nalezeny při kontrole v její provozovně. Proto je na daný případ třeba aplikovat ust. § 135b odst. 1

písm. g) zákona o spotřebních daních, dle něhož mj. platí, že podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně skladuje nebo prodá neznačené tabákové výrobky na daňovém území České republiky. V dané věci přitom nemůže být žádných pochybností o tom, že žalobkyně věděla o skladování výše specifikovaných neznačených tabákových výrobků v její provozovně, neboť z její výpovědi poskytnuté celnímu úřadu přímo na místě kontroly dne 15. 10. 2009 do výše citovaného protokolu, č. j. 10949/2009-206500-032, který bez výhrad podepsala, a také z její výpovědi poskytnuté celnímu úřadu za přítomnosti jí zvoleného tlumočníka před vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 14. 9. 2010 do protokolu o ústním jednání, č. j. 11762-3/2010-206500-021, je zřejmé, že osobně přímo žalobkyně si dotyčné neznačené výrobky uskladnila ve své provozovně. Dále je třeba uvést, že soud dospěl ke shodnému závěru jako žalovaná strana ohledně toho, že skutkové okolnosti daného případu nijak nenaznačují, že by dotyčné neznačené tabákové výrobky byly určeny pro vlastní spotřebu žalobkyně, která ve správním řízení vypověděla, že je nekuřák, či pro spotřebu jejího manžela apod., jak posléze v průběhu správního řízení začala tvrdit, a to s ohledem na skutečnost, že tyto výrobky byly uloženy v igelitové tašce pod prodejním pultem její provozovny, v níž byly prodávány i značené tabákové výrobky. Dotyčné neznačené tabákové výrobky tak byly evidentně umístěny v prostorách provozovny žalobkyně určených k podnikání, navíc i k prodeji značených tabákových výrobků, a nebyly umístěny v osobních věcech žalobkyně. Z výpovědi poskytnuté celnímu úřadu přímo na místě kontroly dne 15. 10. 2009 do výše citovaného protokolu, č. j. 10949/2009-206500-032, který bez výhrad podepsala, a také z její výpovědi poskytnuté celnímu úřadu za přítomnosti jí zvoleného tlumočníka před vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 14. 9. 2010 do protokolu o ústním jednání, č. j. 11762-3/2010-206500-021, je zjevné, že žalobkyně věděla, že se jedná o neznačené tabákové výrobky ve smyslu ust. § 114 odst. 4 zákona o spotřebních daních, které přijala od svého známého a uložila ve své provozovně v prostorách určených k podnikání a nikoliv ve svých osobních věcech, a proto lze učinit bezpečný závěr o tom, že žalobkyně v dané věci nevynaložila vůbec žádné úsilí k tomu, aby porušení právní povinnosti ve smyslu ust. § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních zabránila. Svým jednáním se tak žalobkyně zjevně dopustila předmětného správního deliktu ve smyslu ust. § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních, neboť skladovala, a to ve smyslu detence a tedy ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 As 69/2007 – 85, který je dostupný na www.nssoud.cz, ve své provozovně neznačené tabákové výrobky. Žalobkyně by přitom měla vzít na vědomí fakt, že pro vznik odpovědnosti za spáchání tohoto deliktu postačuje toliko objektivní odpovědnost, tj. bez ohledu na její zavinění – čili žalobkyně svědčí odpovědnost za tento správní delikt, i kdyby o umístění neznačených tabákových výrobků ve své provozovně nevěděla. V daném případě je ovšem zjevné, že žalobkyně se dotyčného deliktního jednání dopustila dokonce zcela vědomě, když žalobkyně v rámci své výpovědi poskytnuté celnímu úřadu za přítomnosti jí zvoleného tlumočníka před vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 14. 9. 2010 do protokolu o ústním jednání, č. j. 11762-3/2010-206500-021, uvedla, že věděla o tom, že neznačené tabákové výrobky ve smyslu ust. § 114 odst. 4 zákona o spotřebních daních nesmí na území České republiky prodávat. V návaznosti na právě uvedené skutečnosti, kdy skutkový stav byl dán především vlastním počínáním žalobkyně, a právní stav byl vymezen striktní právní úpravou obsaženou v ust. § 114, ust. § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních v návaznosti na ust. § 2 vyhlášky č. 467/2003 Sb., tak ztrácí na významu poukaz právního zástupce žalobkyně na to, že žalobkyně neumí český jazyk, v důsledku čehož mělo dojít k deformaci jejích prohlášení

uváděných do protokolu celnímu úřadu. Tento poukaz navíc soud vyhodnotil jako účelové tvrzení vedené zjevnou snahou vyvinut žalobkyni z dotyčného deliktního jednání, když žalobkyně oba výše citované protokoly ze dne 15. 10. 2009 a ze dne 14. 9. 2010 bez jakýchkoliv výhrad podepsala, čímž stvrdila správnost jejich obsahu, aniž by se domáhala jiné protokolace či vysvětlení protokolace. Již výše bylo soudem opakovaně zmíněno, že protokol ze dne 14. 9. 2010 žalobkyně podepisovala i v přítomnosti jí zvoleného tlumočníka, který byl dotyčnému ústnímu jednání od prvopočátku rovněž přítomen, a proto je dán předpoklad, že žalobkyně byla náležitě srozuměna s tím, co vypovídá a co je protokolováno.

Dále by žalobkyně měla vzít v souvislosti s deliktním jednáním ve smyslu ust. § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních v potaz skutečnost, že samotné množství tabákových výrobků není pro učinění závěru o odpovědnosti žalobkyně za předmětný spáchaný delikt a tedy její viny jakkoliv rozhodující, jak nesprávně dovozoval právní zástupce žalobkyně s poukazem na ust. § 4 popř. ust. § 9 zákona o spotřebních daních, když tato skutečnost může a má být zohledněna pouze ve výroku o sankci, což žalovaná strana učinila, jak soud rozvede níže. Je tomu tak proto, že množství zboží stanovené v ust. § 4 odst. 3 zákona o spotřebních daních pouze kvantitativně určuje, u jakého zboží nemusí být předkládány doklady dle ust. § 5 téhož zákona, jimiž se prokazuje zdanění, ovšem nijak neurčuje a rovněž tak nečiní ani ust. § 9 stejného zákona, že by takto vymezené tabákové výrobky nemusely být značeny platnou tabákovou nálepkou. Skutečností je, že dle ust. § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních musí být veškeré tabákové výrobky až na zákonem stanovené výjimky značeny tabákovou nálepkou, a to v souladu s vyhláškou č. 467/2003 Sb., což není předmětný případ, a proto i dotyčné tabákové výrobky nalezené v provozovně žalobkyně musely být značeny příslušnou tabákovou nálepkou ve smyslu ust. § 2 vyhlášky č. 467/2003 Sb. S právě uvedeným pak souvisí i skutečnost, kterou byla měla vzít žalobkyně na vědomí, a to že předmětem kontroly mohou být jakékoliv tabákové výrobky a není rozhodující, zda jsou určeny pro podnikání či se jedná o soukromý majetek určený k osobní spotřebě. Již výše přitom bylo soudem konstatováno, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu nelze dovozovat, že zjištěné neznačené tabákové výrobky měly sloužit k osobní potřebě žalobkyně či jejího manžela apod. Navíc tzv. institutu osobní spotřeby lze využít pouze u tabákových výrobků dovážených z členských států Evropské unie, a to pro účely jejich osvobození od vnitrozemské spotřební daně, což zjevně nebyl daný případ.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že celní úřad a potažmo i původní žalovaný ničím nepochybili, pokud v rámci své rozhodovací činnosti dospěli k závěru, že žalobkyně se dopustila předmětného správního deliktu ve smyslu ust. § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních. Soud přitom neshledal, že by tento závěr ve svých rozhodnutích náležitě nezduvodnili, a proto námitky právního zástupce žalobkyně v tomto směru vyhodnotil jako neopodstatněné. K tomu soud doplňuje, že rozhodnutí celních orgánů obou stupňů nevyhodnotil jako formalizované a učiněné v rozporu s právní úpravou, jak dovozoval právní zástupce žalobkyně v žalobě a v replice.

K uložené sankci v podobě pokuty ve výši 50.000,-Kč za zmíněné deliktní jednání žalobkyně soud uvádí, že žalobkyně by měla mít na paměti, že za tento správní delikt jí mohly celní orgány uložit na základě ust. § 135b odst. 4 zákona o spotřebních daních pokutu od 50.000,-Kč až do 1.000.000,-Kč. Z právě uvedeného je zřejmé, že uložená pokuta žalobkyni byla vyměřena na samotné spodní hranici přípustné zákonem. To má odraz v tom, že celní orgány přihlížely ke způsobu spáchaní dotyčného správního deliktu žalobkyní, dále

k množství zjištěných neznačených tabákových výrobků a také k výši úniku na spotřební dani. Žalobkyně tak v předmětné věci bezdůvodně namítá, že uložená pokuta jí byla vyměřena v nepřiměřené a nespravedlivé výši a také v rozporu se zásadou subsidiarity sankce. Celní orgány za situace, kdy dospěly k jednoznačnému závěru, že se žalobkyně dopustila předmětného správního deliktu ve smyslu ust. § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních, měly povinnost dle kogentního ust. § 135b odst. 4 zákona o spotřebních daních za toto deliktní jednání žalobkyni postihnout sankcí v podobě pokuty v rozmezí striktně stanoveném zákonem, kdy minimální výměra pokuty byla stanovena částkou 50.000,-Kč. Ze shora uvedených skutečností tak zřetelně vyplývá, že ani výrok ohledně sankce a její výše, který celní úřad i původní žalovaný ve svých rozhodnutích náležitě zdůvodnili, nebyl vydán v rozporu s tehdejší platnou právní úpravou obsaženou v zákoně o spotřebních daních, když celní orgány měli povinnost žalobkyni sankcionovat pokutou, přičemž uložená pokuta byla dle tehdy platné úpravy uložena v minimální výměře. Za tohoto skutkového stavu byla vyloučena i případná moderace uložené pokuty ze strany soudu ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s. ř. s., kterou ostatně ani právní zástupce žalobkyni nenavrhoval, neboť moderační právo soudu, tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu, má místo jen tam, kde jde o postih zjevně nepřiměřený, což v daném případě zjevně nenastalo. V této souvislosti soud poznamenává, že již Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 6 A 96/2000, který je publikován ve Sbírce NSS pod č. 225/2004 Sb. a také na www.nssoud.cz vyslovil, že o zjevně nepřiměřenou výši sankce, jak má na mysli ust. § 78 odst. 2 s. ř. s., nejde v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí. Soud směrem k žalobkyni pro úplnost připomíná, že nemá pravomoc upouštět od potrestání či snižovat postih pod zákonnou sazbu, pokud tuto možnost neměl již příslušný správní orgán, přičemž tento závěr soudu vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 6 As 48/2007 – 58, který je dostupný na www.nssoud.cz.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaná strana náhradu nákladů řízení neuplatnila a navíc jí žádné náklady nad rámec úřední činnosti ani nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. února 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová